

RECENSION

Ryan Gosling i *The Place Beyond the Pines*

The Place Beyond the Pines

Originaltitel: **The Place Beyond the Pines**
Svensk titel: **The Place Beyond the Pines**
Regi: **Derek Cianfrance**
Producenter: **Lynette Howell, Sidney Kimmel m fl.**
Manus: **Derek Cianfrance, Ben Coccio, Darius Marder**
Foto: **Sean Bobbitt**
Roller: **Ryan Gosling, Bradley Cooper, Eva Mendes, Ray Liotta, Craig van Hook m fl.**
USA 2013
Längd: **2 tim 20 min**
Censur: **tillåten från 15 år**
Distributör: **Scanbox**

Vi har redan blivit bortskämda med en episk indiefilm i år. Först *Beasts of the southern wild* och nu Derek Cianfrances *The Place among the pines*. Regissörens förra film *Blue Valentine* var ett inträngande och sårgt drama om en sinande känslor mellan Ryan Gosling och Michelle Williams. En tragisk kärlekskrönika som träffade rakt i hjärtat och långsamt tog sig in i hjärnbarken.

Nu är det alltså upp till bevis med film två. Eldprovet som ska bevisa att första rundan inte bara var en glimrande tillfällighet. *The Place among the pines* är en av årets mest emotsedda premiärer i min värld. Den är som fem filmer ihoprullade i en. Det skulle kunna ge ett splittrat och rörigt intryck. Cianfrance lyckas väva ihop alla olika delar som en vacker och otrasslig spindelväv. Människoödena är däremot som dramatiskt komplexa nät.

Luke (Gosling) är en ambulerande våghals, en orädd motor-

cyklist som showar för massorna på cirkusar och nöjesparker. När han får reda på att han är far till en liten son svär han på att han ska försörja modern Romina (Mendes) och barnet. Han blir vän med bilmekanikern Robin. De börjar smida bankrånarplaner ihop. Den nedåtgående spiralen startar bra, men slutar i katastrof.

Luke-karaktern påminner en del om den tystlåtna, briserande bomben som Gosling spelade i *Drive*. Den inre, outgrundliga personligheten och stencoola ytan som kan explodera som en våldsvulkan på några sekunder.

Filmen story flyttar fokus. Polisen Avery (Bradley Cooper) är på väg ur ett trauma och märker parallellt grov korruption bland sina kollegor. En sorgkantad arvmelodram tar sin början. Här vill jag sluta berätta om handlingen. Denna filmiska resa behöver inte förklaras närmare utan måste upplevas. Den är som ett rusande känslotåg i 120, balanserad som ett perfekt rödvin.

Pines är fylld till bredden av lika delar mystik, intimitet, närbilder, manlig melankoli som action, intensitet och nerv. En och annan klyscha smyger sig in, men de känns snarare varsamt hanterade än inplockade i ett manipulerande syfte.

Det enda som gör att jag inte delar ut högsta betyget är att manuset ibland är för bra. Trådarna kopplas ihop lite för snyggt och dödar fantasin emellanåt.

Samtidigt är detta det starkaste du kan se på bio den här våren. Jag skulle lätt sätta Cianfrance i toppskiktet av USA:s nya filmbegåvningar. Han känns född ur Hollywoods senaste guldålder på 70-talet. Att han rent fysiskt påminner väldigt mycket om Gosling bidrar bara ännu mer till ett självbiografiskt alter ego-skimmer. *Pines* är en rasande skicklig känslofresk målad i blå nyanser.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN